

na olisi kuinka myrkyllistä kaasua, ei voi jatkuvasti lentää ilman työtä.

Työväenluokka voi tehdä suuria. Mutta sen täytyy käyttää kunnollisia aseita. Epäilemättä Yhdysvaltain suurteollisuustyöläinen nauraisi, olkoonpa sen tahansa, jos hän Dakotan aavikolla matkustaissa näkisi maanviljelijän kuokan kanssa kääntämässä satoja eekkereitä käsittävää viljapeltoa. Ja vaikkapa tämä maanviljelijä käyttäisi yhtä vakoa leikkaavaa auraakin, niin sillekin hän nauraisi. Mutta siltikin tämä sama teollisuustyöläinen voi itse pyrkiä käyttämään mainitun kuokan ja auran aikuisia aseita. Hän kiikkuu jossain himphamppu puolueessa, joka ei voi nykyistä yhteiskuntaa hävittää paremmin, kuin tää tervettä miestä,

tai hän kuuluu joko ammattijärjestöön eli sellaista yrittää rakentaa, jonkalaisia oli olemassa kuokan ja puuauran ajalla. Jokaisen työläisen tulee pyrkiä pysymään aikansa mukana. Me elämme yhteiskunnassa, jonka tuotannossa ei pienten ryhmäin ja yksilöiden toiminnalla ole merkittävää vaikutusta. Jonkun olettamuksiin perustuvan ammattialan kapinoimisella ei ole minkäänlaista voiton mahdollisuutta. Vasta sitten alkaa työläisten toiminta merkitsemään tuloksia tuottavasti, kun he kykenevät liikehtimään teollisuuslaitosten. Ja heti tulee työväenluokka kykeneväksi astumaan yhteiskunnassa hallitsevaksi herraksi, kun se kykenee tietoisesti käyttämään koko luokka-voimaansa. Yhtykää I. W. W:hen.

VANKILATYÖVOIMAN RIISTÄMINEN

STAKAA onnellinen koti pukuja ja esiliinoja!" Mitä? Sehän on ilmoitus. Aivan oikein se on ilmoitus. Mutta kuinka moni tietää, ketkä ja minkälaisissa paikoissa työskentelevät työläiset valmistavat "onnellinen koti" pukuja ja esiliinoja? Tuon "leiman" on keksinyt Isadore Taradish, Sterling yhtiön presidentti. Tämän yhtiön työläiset ja työnantajat todellakin muodostavat "onnellisen kodin". Palkkataisteluita ja työselkkauksia ei siellä ole. Työn ja pääoman välinen sopusointu vallitsee tuossa "perheessä". Työpajat tosin ovat vähän erilaiset, kun yleensä kapitalistiset tuotantolaitokset. Niiden akkunoiden edessä näemme rautaiset parit. Sterling yhtiö on chicagolainen korporatsioni.

Tällä yhtiöllä on yksi hikipaja Iowan valtiossa. Jotkut sitä sanovat, vanhan totutun tavan mukaan, valtion kasvatuslaitokseksi. Siksi sitä kirjaimellisesti voidaankin nimittää. Menneinä aikoina, jolloin rikoksellisista yritettiin tehdä "kunnollisia kansalaisia", Iowan valtiolle koitui aineellisia kuluja tästä kasvatuslaitoksesta. Mutta nyt, kuten valtion virkailijat selittävät, siitä on tullut laitos, joka aineellisesti kannattaa itsensä ja tuottaa voittoakin — ainakin Sterling yhtiölle.

Iowan valtion kasvatuslaitos — ojennuslaitos — joka tuottaa "onnellinen koti" pukuja ja esiliinoja sekä hyvinlaisesti liikevoittoa Sterling yhtiölle, sijaitsee Anamosa nimisessä kaupungissa, eli sen laidassa. Laitoksessa työskentelee neljäsatä työläistä, joilla kai on vähän rajoitetumpi vapaus, kuin joillakin muilla työläisillä. Mutta, jos toden sanomme, niin joissakin suhteissa näillä työläisillä on enempi "oikeuksia", kuin muilla työläisillä. Esimerkiksi siinä, että nämä työläiset saavat säännöllisesti ruokansa, joskaan se ei ole parhaimmasta päästä. Tällaista "oikeutta" ei ole tuhansilla Amerikan "va-

pailla" työläisillä, jotka nykyään kulkevat kaupunkien kaduilla työttöminä.

Taradish, Sterling yhtiön presidentti, alkoi Anamosassa olevan liikkeensä noin kaksi vuotta sitten, jolloin oli "huutava" puute työläisistä, kun ei ollut työttömänä enempää kuin noin viisi miljoonaa työläistä. Anamosan vankilasta hikipajaksi muuttuneessa laitoksessa valmistetaan noin tuhatviisisataa eli parituhatta kappaletta vaatetavaraa kuukausittain. Näiden valmistamisessa työskenteleville työläisille — vangeille — maksetaan kuusi kokonaista (sano kuusi) dollaria kuukaudessa. Tämä näiden työläisten palkkoihin menevä summa vähennetään valtiolle — vangeista — osuudesta, joka vaihtelee seitsemästä kymmeneen tuhanteen dollariin kuukaudessa. Palkkioksi tästä summasta valtio laittaa ruuan ja "asunon" näille vangeille — Sterling yhtiön työläisille. Sterling yhtiön ei tarvitse huolehtia työnjohtajain hankinnasta, eikä liioin siitä, että työläiset käyvät säännöllisesti työssä. Niistä tehtävistä pitää Iowan valtio huolen. Samoin uusien työläisten hankinnasta.

Sterling yhtiölle tuottaa liikevoittoja monet muutkin vankilat. Jotkut tietävät, että Yhdysvaltain lakien joukossa on yksi sellainen "pykälä", joka kieltää vankiloissa tuotettujen tavarain kuljettamisen valtiosta toiseen. Milloin lienee tuo laki laadittu. Mutta jokatapauksessa se on liian vanhanaikainen työnantajain eduille. Lait tavallisesti tulevat "vanhoiksi" ja epäkäytännöllisiksi silloin, kun loukkaavat työnantajain etuja. Työläisiä vastaan kyllä voidaan käyttää samoja lakeja, joita käytettiin tuhannen eli parituhatta vuotta sitten. Sellaisiakin "lakeja", joita ei ole koskaan minkäänlaiseen kirjaan kirjoitettu. Tavallisesti lait ovat sellaisia, kuin niiden tulkitsijat, s. o. niiden tulkitsijain käsitysten mukaisia. Luonnollisesti lakien tulkitsijain käsitykset riippuvat ulkopuolisista vaikuttimista, erikoisesti aineellisista tekijöistä.

Mutta, työnantajat, niiden joukossa Sterling yhtiön omistajat, voivat olla täysin laillisia — laillista tietä. Katsokaahan, jos esimerkiksi chicagolainen yhtiö haluaa tuottaa tavaroita, vaikkapa "onnellinen koti" pukuja ja esiliinoja, sanokaamme Michiganin valtion asukkaille ja jollei se voi niitä kulettaa Iowan valtion vankilasta, niin sen tarvitsee alkaa tuottamaan niitä jossain Michiganin valtion vankilassa. Eihän jonkun korporatsionin laillistuttaminen paljon tule maksamaan. Muutaman kymmenen dollaria. Chicagossa oleva korporatsioni voi muodostaa ja laillistuttaa yhtiötä, vaikka jokaiseen valtioon. Liikevoittoja kyllä voidaan kuljettaa valtion rajain yli.

Edellä mainitsimme, että Sterling yhtiön presidenttinä toimii Taradish. Ensimmäisenä varapresidenttinä toimii eräs Milton Goodman. Tämä mies kuitenkin tunnetaan paremmin Reliance Manufacturing yhtiön presidenttinä. Tämä yhtiö valmistaa, oikeammin sanottuna välittää miesten paitoja, joita valmistetaan "onnellisissa kodeissa", joita tavallisesti nimitämme valtioiden vankiloiksi. Tässä meillä on jo kaksi yhtiötä. Jotkut voivat väittää, että ne ovat toisistaan riippumattomia. Luonnollisesti niin voidaan väittää ja mahdollisesti laikin niin selittävät. Omituista kuitenkin on, miksi näiden yhtiöiden huomatuimmat virkailijat kuuluvat molempiin yhtiöihin.

hin. Voi olla olemassa, todellisuudessa onkin, monia muita yhtiöitä, jotka kuuluvat Sterling ja Reliance yhtiöiden osakkeiden omistajille.

Tässä maassa on tullut aivan yleiseksi tavaksi se, että vankiloissa olevia työläisiä luovutetaan yksityisten yhtiöiden käytettäväksi. Useissa tapauksissa vankiloiden yhteydessä on tehtaita, joissa vangit joutuvat työskentelemään. Mutta monissa valtioissa vankeja käytetään vankiloiden ulkopuolella olevilla työmailla, kuten kaivoksissa, teiden valmistamisessa, metsätyöissä j. n. e. Näiden työ luonnollisesti tuottaa hyvin. Sillä eihän tarvitse maksaa palkkaa juuri ollenkaan. Kunhan laittaa ruokaa siinä määrin, että vangit pysyvät jonkunlaisessa työkuunnossa. Tosin ei muillekaan työläisille makseta paljon muuta, kuin sen verran, että he pysyvät työkuuntoisena. Kuitenkin tavallisille "vapaana" oleville työläisille täytyy maksaa vähän enempi palkkaa, kuin vangeille. Katsokaahan. Tarvitaan siittä ja kasvattaa uutta työvoimaa. Tietäaksemme vielä ei olla tässä "edistyksen" maassa keritty niin pitkälle, että vankiloissa olevat saisivat siittä ja kasvattaa jälkeläisiä — uutta työvoimaa. Kunhan se askel ehditään ottaa, niin sitten alkaa olemaan kaikki mallikelpoisessa kuunnossa — työnantajain, s. o. kapitalistiluokan etujen näkökannalta katsoen.

RINTAMAMME LAAJENTUU JA VOIMISTUU

SEITA kertoja "kuolleeksi" täällä ja ulkomailla julistettu I. W. W. ei vain ota kuollakseen, vaan yhä edelleenkin vaivaa kapitalistiluokkaa ja sen palvelijoita, joihin toimivat kaikenlaiset yhteiskunnan matalamieliset olennot, tunnetuista poroporvarillisista suuruuksista halpa-arvoimpiin työväen politikoitsijoihin saakka. Eikä siinä kaikki, että se yhä edelleenkin elää, mutta mikä kauheinta näille vastustajille, sen toiminta ja vaikutusvalta yhä vain voimistuu ja laajentuu.

Vain muutamia kuukausia sitten tuplajuulaisista puhtaana pidetyt eli tunnetut idän metsät ja niiden keskuksissa olevat kylät ja kaupungit ovat tuskassa. Tuplajuulaisia työmaalähettejä ja organiseeraajia liikkuu ja levittää työnantajille vaarallisia oppeja työläisten keskuudessa. Pieneen Mainen metsäkämpäkylään voi muutama päivän sisällä kokoontua satoja tuplajuulaisia. Näin tunnustavat sellaisetkin, jotka eivät viimeisten vuosien aikana ole nähneet, puheittensa mukaan, I. W. W:n toimintaa missään. Näin sanotaan Eteenpäin nimisessä sanomalehdessä:

"Huolimatta siitä, että useita satoja i. w. w.-läisiä on saapunut tänne viimeisen 24 tunnin sisällä, vastaten I. W. W. organiseeraajain kutsuun, jotka ovat olleet tällä ympäristöllä useita viikkoja, ei klanien ja i. w. w.-läisten välillä ole tapahtunut vielä mitään väkivaltaisuuksia. I. w. w.-läiset nähtävästi odottavat mihin toimenpiteisiin klanit ryhtyvät, jotka pari päivää sitten antoivat määräyksen I. W. W:n organiseeraajille poistua paikkakunnalta, tai muussa tapauksessa heidät tullaan väkivalloin karkoittamaan. Organiseeraajat kieltäytyivät tottelemasta klanien määräystä ja sen sijaan ovat kutsuneet tänne itselleen puolustusväkeä."

Mistä nuo useat sadat saapuivat tuonne Mainen pieneen kaupunkiin? Eteenpäin selittää, että ne saapuivat ympäristön metsäkämpiltä. Mutta tosin lisää, että "toisia sanotaan tulleen Canadasta, Canadian Pacific rautatietä myöten, joka kulkee tämän kaupungin lävitse." Me olemme olleet siinä uskossa, että Yhdysvaltoihin pääsy nykyään on hyvin vaikeaa, olletikin sellaisille, jotka I. W. W:n organiseeraajain kutsujen mukana kulkevat. Mutta mitä vielä. Tuplajuu-